

Sygn. akt **IC 852/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Alicja Fronczyk
Protokolant:	Monika Długosz

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **J. M.**

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i Prokuratora Generalnego**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda J. M. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 852/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lipca 2015 roku powód J. M. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa – reprezentowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz Prokuratora Generalnego kwoty 105 000 złotych tytułem odszkodowania, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona tytułem odszkodowania kwota stanowi całkowitą wartość aktywów finansowych powierzonych (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., na podstawie dwóch umów zawartych z (...) G. na obrót i przechowywanie metali szlachetnych z dnia 22 czerwca 2012 roku oraz z dnia 23 marca 2012 roku na łączną kwotę 104 259,80 złotych. Powód wskazał, że w dacie nawiązywania współpracy z (...) Sp. z o. o. nie posiadał żadnej wiedzy na temat nierzetelnych praktyk swego kontrahenta oraz nie był w stanie takowej wiedzy powziąć jako ogólnodostępnej. J. M. nie posiadał w tamtym okresie wiadomości o zagrożeniu, jakie niesie ze sobą współpraca z (...) Sp. z o. o. W dniu 20 września 2012 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ ogłosił upadłość likwidacyjną spółki (...) Sp. z o. o., a tym samym powód pozbawiony został możliwości natychmiastowego wyegzekwowania swoich wpłaconych środków finansowych. Powód wskazał, że źródła swojej szkody upatruje w zachowaniu Skarbu Państwa w postaci zaniechania ze strony instytucji państwowych, a w szczególności w zawinionym zaniechaniu należytego informowania opinii publicznej o niezgodnej z prawem działalności spółki (...) Sp. z o. o. Powód wskazał również, że nieprawidłowe były działania Prokuratury Rejonowej podległej i nadzorowanej przez Prokuraturę Okręgową w G., w dalszej kolejności nadzorowaną przez Prokuraturę Apelacyjną w G. i Prokuratora Generalnego. Powód J. M. podniósł, że gdyby czynności podjęte przez Prokuratora Generalnego podjęte były wcześniej i efektywniej – czyli już w marcu 2012 roku, to szkoda w jego majątku by nie powstała (k. 2 – 11).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany podniósł, że powód nie wykazał bezprawności jakichkolwiek działań lub zaniechań strony pozwanej, nie udowodnił także istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem pozwanego a wystąpieniem szkody. Skarb Państwa wskazał również, że zaniechania, na które powołuje się powód, w istocie nigdy nie miały miejsca, gdyż zarówno Prokurator Generalny jak i Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego podjęła wszechstronną aktywność w celu eliminacji nieuprawnionej aktywności (...) Sp. z o. o. w obszarze usług finansowych (k. 38 – 49).

Sąd ustalił na podstawie art. 62 k.p.c., że reprezentantem Skarbu Państwa jest Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego i Prokurator Generalny.

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z o. o. z siedzibą w G. (zwaną dalej (...) G.), świadczyła usługi finansowe. Spółka oferowała m.in. tzw. kontrakty lokacyjne. (...) G. przyjmowała środki pieniężne na wniosek licznych osób fizycznych, zobowiązując się do zwrotu całej kwoty powiększonej o 10 % w skali roku. Każdy kto decydował się założyć lokatę w złocie dostawał od (...) Sp. z o. o. jedno gramową sztabkę złota (okoliczność bezsporna, **dowód:** wydruk artykułu z portalu (...) k. 54, artykuł w gazecie „Rzeczpospolita” k. 62).

Pod koniec 2009 r. (...) Sp. z o. o. została wpisana do rejestru ostrzeżeń publicznych na stronie (...) pl. (...) opatrzony został stosowną informacją wskazującą, że podmiot ten nie posiada zezwolenia organu nadzoru na wykonywanie czynności bankowych, w szczególności na przyjmowanie wkładów pieniężnych w celu obciążenia ich ryzykiem (**dowód:** artykuł z portalu (...) k. 54, artykuł z gazety (...) k. 57, artykuł z gazety (...) k. 65).

W dniu 2 listopada 2009 r. Komisja Nadzoru Finansowego skierowała pismo do prezesa zarządu (...) G., w którym zwróciła się z prośbą o przekazanie szeregu informacji dotyczących działalności spółki (**dowód:** pismo (...) k. 53).

Komisja Nadzoru Finansowego złożyła do prokuratury zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. W sierpniu 2010 roku Prokuratura Rejonowa umorzyła śledztwo. Na skutek zażalenia zostało ono podjęte na nowo, a postępowanie przejęła Prokuratura Okręgowa w G. (okoliczność bezsporna, **dowód:** wydruk artykułu z portalu (...) k. 54, artykuł w gazecie (...) k. 57).

W dniu 29 listopada 2011 r. do Prokuratury Generalnej wpłynęło od Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego pismo sygnalizujące, że toczą się dwa postępowania przygotowawcze przeciwko prezesowi zarządu (...) G. – M. P., w sprawach o czyn z art. 171 ust. 1 Prawa bankowego. Pismo to w dniu 7 grudnia 2011 r. zostało przekazane właściwemu Zastępcy Prokuratora Apelacyjnego w G.. Jednocześnie Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego poinformował Przewodniczącego (...) o przekazaniu jego pisma, zgodnie z właściwością, do Prokuratury Apelacyjnej w G.. Wskazać też należy, że prokurator z Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Generalnej zlecił Prokuraturze Apelacyjnej w G. rozpoznanie wniosku wynikającego z treści pisma Przewodniczącego (...). Natomiast w sierpniu 2012 r. przedmiotowa sprawa została objęta monitoringiem, o czym poinformowano Zastępcę Prokuratora Apelacyjnego w G. (okoliczność bezsporna).

Powód J. M. zawarł z (...) Sp. z o. o. dwie umowy na obrót i przechowywanie metali szlachetnych z dnia 22 czerwca 2012 roku oraz z dnia 13 marca 2012 roku na łączną kwotę 104 259,80 złotych (okoliczność bezsporna, **dowód:** certyfikaty k. 31 – 32).

W dniu 20 września 2012 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ ogłosił upadłość likwidacyjną spółki (...) Sp. z o. o. (okoliczność bezsporna).

J. M. wystosował do Skarbu Państwa - Komisji Nadzoru Finansowego oraz Prokuratury Generalnej, wezwania do zapłaty wartości środków wpłaconych na lokaty (**dowód:** k. wezwanie do zapłaty k. 26).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw by je kwestionować.

Powód J. M. wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu: bankowości; finansów i rachunkowości; analizy finansowej; ochrony osób i mienia na okoliczność zaniedbań ze strony państwa, a szkodą jaką poniósł; ustalenia związku przyczynowego pomiędzy zaniedbaniami ze strony państwa, a szkodą jaką poniósł oraz wystąpienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Sąd oddalił wniosek powoda na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z 278 § 1 k.p.c. jako prowadzący do przedłużenia postępowania. Przesłanki odpowiedzialności pozwanego jakie chciał udowodnić powód za pomocą opinii biegłego nie wymagają wiadomości specjalnych i nie jest konieczne sporządzanie opinii, ewentualne przesłanki odpowiedzialność podlegają ocenie sądu i nie mogą być przedmiotem opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Jako podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa powód wskazał zaniechania państwowych jednostek organizacyjnych i zaniedbanie obowiązków wynikających z Konstytucji, ustawy o prokuraturze, oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Brak odpowiednich działań wymienionych w pozwie organów miał – zdaniem powoda – prowadzić do pozbawienia go środków pieniężnych, którą powierzył (...) Spółce z o. o. z siedzibą w G..

Odpowiedzialność cywilna Skarbu Państwa uzależniona jest od łącznego spełnienia przesłanek: wystąpienia szeroko pojętej szkody (w tym krzywdy), niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej oraz normalnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem funkcjonariuszy a szkodą, o czym stanowi art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zakres odpowiedzialności odszkodowawczej wynikającej z przepisu art. 417 § 1 k.c. obejmuje wszelkie zachowania się (działania lub zaniechania) związane z wykonywaniem władzy publicznej, które pozostają w sprzeczności z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym. Podkreślić przy tym należy, że pojęcie zaniechania władzy publicznej dotyczy tych sytuacji, w których obowiązek określonego działania władzy publicznej jest skonkretyzowany w przepisie prawa i można ustalić, na czym konkretnie miałyby polegać zachowanie organu władzy publicznej, aby do szkody nie doszło (tak: Gerard Bieniek w: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I. Wydanie 5, Wydawnictwo Lexis Nexis, Warszawa 2003, s. 255). Wyłącznie niezgodne z prawem działania lub zaniechania władzy publicznej mogą prowadzić do powstania odpowiedzialności Skarbu Państwa na powyższej podstawie. Przesłanka bezprawności ujmowana jest w prawie cywilnym szeroko i obejmuje wszystkie zachowania sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego, jednak podkreślić należy, że istnieją okoliczności wyłączające bezprawność działania. W sytuacji zaś, gdy zachowanie jest zgodne z obowiązującym prawem, sprawca nie ponosi za nie odpowiedzialności. Nie należy jednak stracić z pola widzenia treści art. 417¹ k.c.

Zgodnie z art. 417¹ § 1 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie aktu normatywnego, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności tego aktu z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą; stosownie do § 2 jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej; zgodnie z § 3 tegoż artykułu jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej; stosownie do § 4 jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie aktu normatywnego, którego obowiązek wydania przewiduje przepis prawa, niezgodność z prawem niewydania tego aktu stwierdza sąd rozpoznający sprawę o naprawienie szkody.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie nie zachodzą że przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej skodyfikowane w art. 417¹ k.c.,

Powód nie przedstawił żadnego prejudykatu świadczącego o niezgodności z prawem decyzji, orzeczeń, itp., zapadających w sprawie karnej przeciwko osobie kierującej działalnością (...) G., bądź w postępowaniach administracyjnych w przedmiocie prawidłowości rejestracji i raportowania tej działalności. Nie został zgłoszony żaden prejudykat w zakresie wadliwości niewydania orzeczenia lub decyzji w tego rodzaju postępowaniach – przez prokuratorów lub organy nadzoru finansowego.

W ocenie Sadu brak jest również podstaw do uznania jakoby szkoda powoda miała wynikać z niewydania aktu normatywnego przewidzianego do uchwalenia na mocy innych przepisów. Sąd nie stwierdził istnienia takiego obowiązku nałożonego wprost na któryś z ww. organów Skarbu Państwa, a którego realizacja mogła w jakikolwiek sposób zmienić sytuację powoda. Podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa nie może być brak uchwalenia dowolnego aktu normatywnego, którego źródłem i potrzeb istnienia strona upatruje w ogólnych ideach, przesłankach praworządności, słuszności. Do zaistnienia tego typu odpowiedzialności Państwa niezbędne jest, aby w przepisach prawa jasno sformułowano, iż dany akt ma być wydany.

Wracając do oceny roszczenia w świetle art. 417 § 1 k.c. Sąd zważył, że nie budzi wątpliwości, iż Skarb Państwa za pośrednictwem swoich funkcjonariuszy nie wywołał żadnego bezpośredniego uszczerbku w majątku powoda. Powód podjął samodzielną decyzję o zawarciu umowy cywilnoprawnej ze spółką, w której Skarb Państwa nie posiada udziałów, ani wpływów. Powód skorzystał w ten sposób właśnie z zagwarantowanej w porządku prawnym swobody dysponowania swoją własnością.

W polskim prawie funkcjonuje kilka poziomów zabezpieczeń dostępnych każdemu obywatelowi przed utratą majątku wskutek działań innych podmiotów prywatnych. Powództwo cywilne przeciwko dłużnikowi o zapłatę, zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym dłużnika – o ile dojdzie do upadłości; a pośrednio: odpowiedzialność karna za przestępstwa przeciwko mieniu – o funkcji prewencyjnej. Istnieje również możliwość zgłaszania roszczeń cywilnych w sprawie karnej. Państwo nie może odpowiadać za każdy przypadek powstania uszczerbku w majątku obywatela, jeżeli on sam podjął określone decyzje inwestycyjne obarczone ryzykiem.

Do chwili obecnej powód nie podjął, bądź nie ujawnił, jakichkolwiek kroków skierowanych bezpośrednio przeciwko swojemu dłużnikowi w celu udowodnienia, że środki pieniężne udzielone (...) G. zostały przez niego bezpowrotnie utracone w pełnej wysokości. Co prawda powszechnie wiadomo, że znaczna liczba osób jest poszkodowanych działaniem prezesa (...) G. i utraciło środki o wielkiej wartości, jednak nie może to stanowić automatycznie przyczyny wystąpienia na drogę sądową przeciwko Skarbowi Państwa (niezależnie od braku innych przesłanek odpowiedzialności), podczas gdy dłużnikiem powoda był i pozostaje (...) G.. Powód nie dążył nawet do wykazania, iż poniósł trwałą szkodę, wykorzystał przysługujące mu środki ochrony (powództwo cywilne w oparciu o art. 299 § 1 kodeksu spółek handlowych). Hipotetycznie nadal istnieje opcja, że część długów (...) G. może zostać spłacona.

Ostrzeżenia publiczne (...) mają na celu zwrócenie uwagi potencjalnym klientom, że pewne podmioty funkcjonujące na rynku finansowym nie mają, zdaniem Komisji, stosownego zezwolenia. Chodzi o to, by klienci świadomie podejmowali decyzję o skorzystaniu z ich usług, gdyż powierzanie środków finansowych takim podmiotom może być niebezpieczne. Skoro wyspecjalizowane organy ścigania (jakimi są prokuratura czy policja) prowadziły śledztwo w sprawie działalności (...) G., to tym bardziej powód winien był wykazać się szczególną ostrożnością przed zawarciem umowy z tą spółką. Pamiętać należy o paremii *volenti non fit iniuria* (chcącemu nie dzieje się krzywda).

Niezależnie od powyższego, Sąd nie dopatrył się aby w ramach posiadanych kompetencji, Prokurator Generalny i Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, nie podjęli niezbędnych czynności w stosunku do (...) G..

Zakres obowiązków i uprawnień Prokuratora Generalnego, w tym dotyczących postępowania przygotowawczego, został w sposób precyzyjny określony w ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (j.t. Dz. U. z 2011 r., Nr 270,

poz. 1599 ze zm.) („Ustawa o prokuraturze”), obowiązującym wówczas rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 144) („Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury”) oraz Kodeksie postępowania karnego. Z przytoczonych przepisów wynika, że Prokuratura Generalna nie prowadzi postępowań przygotowawczych i nie sprawuje zwierzchniego nadzoru służbowego nad postępowaniami prowadzonymi w prokuraturach rejonowych bądź okręgowych.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 Ustawy o prokuraturze, Prokurator Generalny kieruje działalnością prokuratury osobiście bądź przez zastępców Prokuratora Generalnego, wydając zarządzenia, wytyczne i polecenia, przy czym akty te nie mogą dotyczyć treści czynności procesowych. Natomiast art. 8 ust. 2 tejże ustawy stanowi, że prokurator jest obowiązany wykonywać zarządzenia, wytyczne i polecenia przełożonego prokuratora, przy czym zarządzenia, wytyczne i polecenia nie mogą dotyczyć treści czynności procesowej. Oznacza to, że ustawodawca upoważnił Prokuratora Generalnego i prokuratora przełożonego do wydawania wiążących zarządzeń, wytycznych i poleceń, tak o charakterze ogólnym, jak i odnośnie do konkretnych spraw, ale jednocześnie wykluczył możliwość wkraczania za ich pomocą w treść czynności procesowych. Wykonywanie natomiast nadzoru służbowego nad pracą podległych prokuratorów, zgodnie z art. 17a Ustawy o prokuraturze oraz przepisami oddziału 3 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, należy do ich bezpośrednich przełożonych oraz w określony w nich sposób do prokuratorów nadrzędnych. Zatem czynności nadzorcze podejmowane przez prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych wykonywane są w sposób niezależny i nie pokrywają się z ustawowymi zadaniami Prokuratora Generalnego.

Na gruncie stanu faktycznego niniejszej sprawy Prokurator Generalny wykonał wszelkie niezbędne czynności leżące w jego gestii. Mianowicie, w dniu 29 listopada 2011 r. do Prokuratury Generalnej wpłynęło od Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego pismo sygnalizujące, że toczą się dwa postępowania przygotowawcze przeciwko prezesowi zarządu (...) Sp. z o. o. w sprawach o czyn z art. 171 ust. 1 Prawa bankowego. Pismo to już w dniu 7 grudnia 2011 r. zostało przekazane właściwemu Zastępcy Prokuratora Apelacyjnego w G.. Jednocześnie Dyrektor Departamentu Postępowania Przygotowawczego poinformował Przewodniczącego (...) o przekazaniu jego pisma, zgodnie z właściwością, do Prokuratury Apelacyjnej w G.. Wskazać też należy, że prokurator z Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Generalnej zlecił Prokuraturze Apelacyjnej w G. rozpoznanie wniosku wynikającego z treści pisma Przewodniczącego (...). Natomiast w sierpniu 2012 r. przedmiotowa sprawa zgodnie z par. 16 ust. 4 obowiązującego wówczas rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 144), została objęta monitoringiem, o czym poinformowano Zastępcę Prokuratora Apelacyjnego w G..

Trudno również uznać za zasadny zarzut podniesiony przez powoda aby Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego podjął za mało idące kroki prawne w związku z powzięciem wiedzy o działalności prowadzonej przez (...) G..

Wskazać, iż już pod koniec 2009 r. (...) G. została wpisana do rejestru ostrzeżeń publicznych na stronie www.knf.gov.pl. (...) opatrzony został stosowną informacją wskazującą, że podmiot ten nie posiada zezwolenia organu nadzoru na wykonywanie czynności bankowych, w szczególności na przyjmowanie wkładów pieniężnych w celu obciążenia ich ryzykiem. Powód zawarł z (...) G. umowy na obrót i przechowywanie metali szlachetnych w 2012 r. Umowa ta została zatem zawarta w sytuacji, gdy od ponad 2 lat spółka była wpisana na listę ostrzeżeń publicznych i szeroko upowszechniona była (m.in. poprzez działalność informacyjno-edukacyjną prowadzoną przez (...)) informacja o parabankowej działalności (...) G., a w szczególności o tym, że (...) G. działa bez zezwolenia (...) i nie jest objęta nadzorem (...).

Podstawą do działania organu nadzoru poprzez wpis na listę ostrzeżeń publicznych nie były jedynie subiektywne przekonania organu nadzoru o słuszności sprawy, lecz rzetelna i skrupulatna analiza aktywności (...) G. na rynku finansowym. Co więcej, organ nadzoru miał pełne podstawy sądzić, iż upublicznienie informacji na temat działalności (...) G. w formie listy ostrzeżeń publicznych będzie działaniem skutecznym i efektywnym, służącym w sposób możliwie

najlepszy osiągnięciu zamierzonego celu, tj. ostrzeżeniu przed bezrefleksyjnym powierzaniem kapitału podmiotowi, którego funkcjonowanie wzbudza zasadnicze wątpliwości z punktu widzenia legalności. Dlatego nie można zgodzić się z twierdzeniem powoda, iż ostrzeżenie publiczne było jedynie swego rodzaju alertem dla potencjalnych klientów spółki (...), tzn. że "może coś z nią być nie tak".

Zauważyć również należy, że ustawą z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1567) („Ustawa o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw”) - weszła w życie 17 stycznia 2014 r. - usunięto lukę w prawie, na podstawie której podnoszono wobec (...) zarzuty, że umieszczając na liście ostrzeżeń publicznych nazwy instytucji finansowych niepodlegających nadzorowi dochodzi do przekroczenia zakresu ustawowych kompetencji Komisji. Ustawodawca w uzasadnieniu projektu tej nowelizacji podkreślił, że (...) mogła publikować listę podmiotów niepodlegających nadzorowi jedynie na swojej stronie internetowej. W tym kontekście za bezpodstawny należy uznać zarzut powoda iż „ostrzeżenie publiczne (...) zamieściła jedynie na swojej stronie internetowej” skoro, zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2014 r. (...) nie mogła upublicznić ostrzeżeń przy wykorzystaniu innych niż strona internetowa (...), środków informacji publicznej (np. poprzez publikowanie ostrzeżeń lub komunikatów w publicznej radiofonii i telewizji).

W kontekście zarzutu powoda dotyczącego dopuszczenia do prowadzenia przez (...) G. działalności bez wymaganego ustawowo zezwolenia (...), należy wskazać, iż w dniu 2 listopada 2009 r. organ nadzoru skierował do (...) G. pismo (...), w którym zwrócił się z prośbą o przekazanie szeregu informacji. Po czym złożyła do Prokuratury Rejonowej w G. - O. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 171 ust. 1 Prawa bankowego przez M. P. - Prezesa Zarządu (...) G..

Jako bezpodstawne sąd uznał zarzuty powoda dotyczące zaniedbania w zakresie podania przez Skarb Państwa – Komisję Nadzoru Finansowego do publicznej wiadomości informacji o złożonych zawiadomieniach o podejrzeniu popełnienia przestępstw wymienionych w art. 6b ust. Ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz o postępowaniach karnych prowadzonych z urzędu lub w wyniku zawiadomienia złożonego przez podmiot inny niż (...), w przypadku gdy Przewodniczący (...) skorzystał z uprawnienia pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. Wskazać należy, iż przepis art. 6b stawy o nadzorze nad rynkiem finansowym wszedł w życie 17 stycznia 2014 r. na podstawie Ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw. Tym samym w chwili zawarcia przez powoda z (...) G. umów na obrót i przechowywanie metali szlachetnych tj. w dniu 23 marca oraz 22 czerwca 2012 r., nie istniał ustawowo określony obowiązek informowania o wskazanych powyżej faktach, określonych w obowiązującym od 17 stycznia 2014 r. przepisie art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

W ocenie Sądu pomiędzy zachowaniem pozwanego, a szkodą na jaką powołuje się powód, nie zachodził również adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.

Podkreślić należy, iż rozważając zagadnienie związku przyczynowego należy mieć na względzie, że związek ten jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie zjawiska nazwanego "przyczyną" ze zjawiskiem określonym jako "skutek". Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. ograniczenie odpowiedzialności odszkodowawczej tylko za normalne, typowe, występujące zazwyczaj (a nie za wszelkie) następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, ogranicza tę odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych (adekwatnych) następstw. Ocena czy istnieje związek przyczynowy wymaga rozważenia konkretnych okoliczności sprawy. W związku z tym okoliczności te poddaje się tzw. testowi "conditio sine qua non" czyli bada się, czy pomiędzy określonymi elementami sytuacji faktycznej w ogóle zachodzi jakakolwiek obiektywna zależność, a zatem, czy badany skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę. Jeśli odpowiedź jest negatywna, to znaczy, jeśli badany skutek nastąpiłby również, mimo nieobecności tej "przyczyny", należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy występuje związek przyczynowy "adekwatny" w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Konieczność badania "normalności" związku przyczynowego, a więc przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 361 § 1 k.c., występuje bowiem tylko wówczas, gdy między badanymi zjawiskami w ogóle istnieje obiektywny związek przyczynowy. Dla stwierdzenia związku przyczynowego nie

wystarczy jakiekolwiek powiązanie przyczynowe między zachowaniem a powstaniem lub zwiększeniem szkody, gdyż musi to być związek przyczynowy normalny (por. SN z 3 lipca 2008 r. IV CSK 127/08, M. Praw. 2009, nr 19, s.1065).

W ocenie Sądu, przedstawione przez strony w ramach niniejszego postępowania dowody nie dają podstaw do przyjęcia, iż przyczyną powstania szkody w majątku powoda było zaniechanie Skarbu Państwa. W szczególności podkreślić należy, iż same twierdzenia powoda, czy też założenia, że gdyby pozwany dokonał odpowiednich, według powoda, działań to nie powierzyłby on pieniędzy spółce (...) nie znajduje żadnego oparcia w zgromadzonym w niniejszym postępowaniu materiale dowodowym. Tym bardziej, że jak już wyżej podkreślono działanie pozwanego nie było bezprawne. Co więcej nawet gdyby działania pozwanego były zakrojone na większą skalę nie sposób stwierdzić, że powód wiedziony chęcią zysku nie powierzyłby pieniędzy spółce (...).

W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia, zwłaszcza wobec braku jakichkolwiek dowodów pozwalających na poczynienie takich ustaleń, iż działania lub zaniechania Skarbu Państwa w jakikolwiek sposób pozostają w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z zawarciem przez powoda umowy i utratą środków przekazanych spółce (...) na jej podstawie. W ocenie Sądu przyjęciu adekwatnego związku przyczynowego wręcz sprzeciwia się okoliczność, iż powód sam z własnej woli udał się do spółki (...) powierzając jej swoje środki pieniężne.

Zatem, pozwany trafnie wywodził, że nie istnieje normalny związek przyczynowo skutkowy pomiędzy zachowaniem Skarbu Państwa a szkodą w majątku powoda.

Z tych wszystkich względów, powództwo jako niezasadne w całości podlegało oddaleniu w całości (pkt I wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i wyrażonej w nim zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3 600 złotych, tytułem kosztów zastępstwa procesowego, na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w zw. z art. 99 k.p.c., jak też art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (pkt II wyroku).